

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 25 2017, nummers 549 – 579 dinsdag 4 juli 2017

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2017

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Schadevergoedingsrecht.....	4
Omgevingsrecht	5
Wabo	5
8.40- en 8.42-AMvB's.....	7
Planschade.....	8
Flora- en faunawet.....	10

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Ambtenarenrecht.....	11
Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	11
Werkloosheid	16
Sociale zekerheid overig	17
Bestuursrecht overig.....	18
APV.....	18
Belastingdienst-Toeslagen.....	19
Huisvesting	20
Wegenverkeerswet	22
Wet openbaarheid van bestuur	23
Wet op de rechtsbijstand	24
Subsidie	25
Vreemdelingenrecht.....	26
Asiel.....	26
Medisch advies	27
Richtlijnen en verordeningen	30
Vreemdelingenbewaring	32
Uitzetting.....	33
Procesrecht.....	35

Algemeen bestuursrecht

JnB2017, 549

MK ABRS, 30-06-2017, 201608140/1/V1

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Awb 8:47

DESKUNDIGEN. Ontwikkeling van een toetsingskader voor de bestuursrechter in zaken waarin de overheid zich beroept op een advies van een eigen medisch deskundige. Verwijzing naar de uitspraak in gelijke zin van de CRvB van 30 juni 2017 ([ECLI:NL:CRVB:2017:2226](#)). Stappenplan voor de beoordeling.

[ECLI:NL:RVS:2017:1674](#)

Zie in dit verband ook de samenvattingen van deze uitspraken onder het kopje "Ziekte en arbeidsongeschiktheid" (JnB2017, 563) en "Vreemdelingenrecht – Medisch advies" (JnB2017, 574).

JnB2017, 550

MK ABRS, 28-06-2017, 201603121/1/A3

Stichting Leerlingzorg Primair Onderwijs Almere (hierna: de Stichting).

Awb 1:1 lid 1 aanhef en onder b

Wet op het primair onderwijs 18a lid 6

BESTUURSORGAAN. De Stichting Leerlingzorg Primair Onderwijs Almere is, voor zover het gaat om de taak waarop het verzoek om informatie ziet, niet met enig openbaar gezag bekleed. De stichting is ter zake van de bestuurlijke aangelegenheid genoemd in het Wob-verzoek niet als bestuursorgaan als bedoeld in artikel 1:1, eerste lid, aanhef en onder b, van de Awb aan te merken. De Stichting is een samenwerkingsverband van scholen. Met de verdeling van middelen en voorzieningen voor extra ondersteuning voor passend onderwijs oefent de Stichting geen openbaar gezag uit. De scholen nemen aan het samenwerkingsverband deel vanuit een gelijkwaardige positie en hebben een eigen verantwoordelijkheid voor het te bieden passend onderwijs. Het samenwerkingsverband heeft slechts beslissingsbevoegdheid ten aanzien van de deelnemende scholen, waarvan hun besturen tezamen het bestuur van het samenwerkingsverband vormen. De middelen en voorzieningen worden alleen tussen de aan het samenwerkingsverband deelnemende scholen intern worden en de oefenen deelnemers zelf invloed op deze interne verdeling van gelden uit.

[ECLI:NL:RVS:2017:1691](#)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Wet openbaarheid van bestuur" (JnB2017, 570).

JnB2017, 551

Rechtbank Oost-Brabant, 20-06-2017, SHE 17/564

Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen, verweerder.

Awb 8:1

PROCESBELANG. De rechtbank is van oordeel dat of de werkneemster in de toekomst een (civiele) procedure begint tegen eiseres een onzekere, toekomstige gebeurtenis is. Dit acht de rechtbank onvoldoende om in deze procedure aan te nemen dat eiseres nog procesbelang heeft. Verwijzing naar de uitspraak van de rechtbank Amsterdam van 9 februari 2016 ([ECLI:NL:RBAMS:2016:1934](#)).

Besluit op grond van de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen.

Met de uitspraak van 9 januari 2015 ([ECLI:NL:CRVB:2015:53](#)) heeft de CRvB zijn rechtspraak verruimd, in die zin dat ook procesbelang zal worden aangenomen indien de betrokkene stelt dat het bestreden besluit een rechtstreeks feitelijk gevolg heeft waarvan hij in een andere rechtsverhouding nadeel zal ondervinden en de in de voorliggende zaak op bestuursrechtelijke gronden te nemen beslissing voor het al dan niet intreden van dit gevolg beslissend is.

De rechtbank stelt vast dat verweerder aan eiseres geen loonsanctie heeft opgelegd en dat tussen partijen niet in geschil is dat dit ook niet meer mogelijk is. Indien de rechtbank eiseres in haar standpunt zou volgen en van oordeel zou zijn dat zij voldoende re-integratie-inspanningen heeft verricht, heeft dat geen feitelijke betekenis voor eiseres. Er loopt op dit moment geen civiele procedure tussen de werkneemster en eiseres.

[ECLI:NL:RBOBR:2017:3336](#)

JnB2017, 552

MK ABRS, 28-06-2017, 201608552/1/R3

Stichting Groen Weert.

Awb 8:119

HERZIENING. Verzoek om herziening van de uitspraak van de ABRS van 25 november 2015 ([ECLI:NL:RVS:2015:3638](#)). I.c. is sprake van een uitzonderlijke geval waarin het belang van de rechtszekerheid van andere belanghebbenden en bestuursorganen dermate betrokken is, dat het hanteren van een termijn van een jaar niet aanvaardbaar zou zijn. I.c. geldt een termijn van drie maal zes weken. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 28 januari 2015 ([ECLI:NL:RVS:2015:308](#)).

[ECLI:NL:RVS:2017:1722](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB2017, 553

MK Rechtbank Noord-Nederland, 15-06-2017, LEE 15/1292

minister van Infrastructuur en Milieu, verweerder.

Nadeelcompensatieregeling verleggen kabels en leidingen in en buiten rijkswaterstaatswerken en spoorwegwerken 1999 (NKL 1999)

NADEELCOMPENSATIE. Verweerder verstrekt de vergoeding op grond van de NKL 1999 niet voor een door eiseres, in het kader van haar reguliere bedrijfsvoering, verleende dienst aan verweerder, maar bij wijze van nadeelcompensatie. Eiseres is bij een verzoek om nadeelcompensatie niet gehouden om de – door de ACM gereguleerde – tarieven te hanteren die zij aan andere partijen in rekening brengt. Zij heeft niet overtuigend aangetoond dat die tarieven in het kader van het onderhavige verzoek tot nadeelcompensatie geheel voor vergoeding in aanmerking komen, omdat zij weigert de kosten die ten grondslag liggen aan die tarieven nader te specificeren.

[ECLI:NL:RBNNE:2017:2249](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2017, 554

MK Tussenuitspraak ABRS, 28-06-2017, 201604453/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Rijswijk.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 3.11 lid 3

WABO. Uit artikel 3.11, derde lid, van de Wabo en de wetsgeschiedenis volgt dat de beoordeling van zienswijzen over een ontwerpbesluit betreffende een verklaring van geen bedenkingen door het bevoegde orgaan, in dit geval de gemeenteraad, dient te geschieden. Vast staat dat in dit geval de raad geen oordeel heeft gegeven over de desbetreffende zienswijzen. De rechtbank heeft daarom ten onrechte niet onderkend dat het college de (ontwerp)weigering van de raad om een verklaring van geen bedenkingen af te geven, niet aan zijn besluit om vergunning te weigeren voor het in strijd met het bestemmingsplan bouwen van een appartementencomplex en het aanleggen van een uitweg ten grondslag had mogen leggen.

[ECLI:NL:RVS:2017:1678](#)

JnB2017, 555

MK Rechtbank Oost-Brabant, 22-06-2017, SHE 16/3403

college van burgemeester en wethouders van de gemeente 's-Hertogenbosch, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.27, 3.11

Besluit omgevingsrecht (Bor) 6.5

WABO. Aanwijzingsbesluit artikel 6.5 Bor. De gemeenteraad krijgt in variant 1c de ruimtelijke onderbouwing van het project ter beoordeling voorgelegd en op basis daarvan wordt aangegeven of al dan niet een verklaring is vereist. Het uiteindelijke resultaat van deze afweging verschilt nauwelijks van een vvgb, met dien verstande dat enkele relevante bepalingen van de Wabo, waaronder

de artikelen 2.27 en 3.11 van de Wabo, hierop niet van toepassing zijn. Daardoor is variant 1c niet gelijk te stellen met een vvgb, maar is het een aparte categorie als bedoeld in artikel 6.5, derde lid, van het Bor.

[...] Het bestreden besluit gaat over een omgevingsvergunning voor het tijdelijk toestaan van een winkelcentrum en het uitbreiden daarvan. Verweerder heeft toepassing gegeven aan artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder 3° van de Wabo.

[...] Eisers hebben aangevoerd dat het besluit tot het verlenen van een omgevingsvergunning in afwijking van het bestemmingsplan onbevoegdlijk is genomen, nu een verklaring van geen bedenkingen (vvgb) is vereist en ontbreekt. Eisers merken in dit kader op dat het besluit van [...] 16 december 2014, [...], niet voldoet aan de eisen voor een besluit tot aanwijzing van categorieën van gevallen waarin geen vvgb is vereist, neergelegd in artikel 6.5 lid 3 van het Besluit omgevingsrecht (Bor). Weliswaar heeft de gemeenteraad op [...], naar aanleiding van de ruimtelijke onderbouwning, besloten dat zij geen bezwaar heeft, maar dit kan niet gelijk worden gesteld met een vvgb.

[...] Op 16 december 2014 is door de gemeenteraad het raadsvoorstel "Optimaliseren van de uitgebreide afwijkingprocedure (Wabo-procedure)" aangenomen. Hierin worden drie varianten genoemd waarin een vvgb niet is vereist, namelijk gevallen waarin de omgevingsvergunning wordt geweigerd, gevallen waarin de omgevingsvergunning past in een ontwerpbestemmingsplan of een vastgesteld maar nog niet onherroepelijk bestemmingsplan en variant 1c, waarin de vereiste ruimtelijke onderbouwning van het project door middel van een raadsvoorstel is voorgelegd aan de gemeenteraad voordat de vergunning wordt verleend en de gemeenteraad daarbij heeft besloten dat zij geen bezwaar heeft tegen het project.

[...] De rechtbank is van oordeel dat het besluit van 16 december 2014 er niet toe strekt dat nooit een vvgb is vereist. Verder onderscheiden de gevallen zich in voldoende mate van elkaar. De gemeenteraad krijgt in variant 1c de ruimtelijke onderbouwning van het project ter beoordeling voorgelegd en op basis daarvan wordt aangegeven of al dan niet een verklaring is vereist. Het uiteindelijke resultaat van deze afweging verschilt nauwelijks van een vvgb, met dien verstande dat enkele relevante bepalingen van de Wabo, waaronder de artikelen 2.27 en 3.11 van de Wabo, hierop niet van toepassing zijn. Daardoor is variant 1c niet gelijk te stellen met een vvgb, maar is het een aparte categorie als bedoeld in artikel 6.5, derde lid, van het Bor. Deze beroepsgrond faalt.[...]

[ECLI:NL:RBOBR:2017:3428](https://www.rechtspraak.nl/ECLI/CLI/2017/3428)

JnB2017, 556

ABRS, 28-06-2017, 201605278/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder f

Besluit omgevingsrecht (Bor) 2.5a, bijlage II: 3a aanhef en lid 12

HANDHAVING. Bestuursdwang. Rijksmonument. Plafondschildering door verlaagd plafond aan zicht onttrokken. De monumentale waarde van de plafondschildering ligt (mede) in de zichtbaarheid daarvan. Met het volledig aan het zicht onttrekken van de plafondschildering is het monument gewijzigd. Voor het verlaagde plafond is een omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.1,

eerste lid, aanhef en onder f, van de Wabo vereist. Omdat de plafondschildering uit oogpunt van monumentenzorg waarde heeft, is de verandering van de plafondschildering niet op grond van artikel 2.5a van het Bor, gelezen in verbinding met artikel 3a, aanhef en tweede lid, van Bijlage II van het Bor omgevingsvergunningvrij.

[ECLI:NL:RVS:2017:1705](#)

JnB2017, 557

MK ABRS, 28-06-2017, 201603142/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Haaren, appellant sub 2.

WABO. HANDHAVING. Handhavingsbeleid en prioritering. Gelijkheidsbeginsel.

Verwijzing naar ABRS, 4 juni 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:1982](#).

[ECLI:NL:RVS:2017:1719](#)

Wabo-milieu

- Rechtbank Oost-Brabant, 13-06-2017 (publ. 23-06-2017), SHE 16/3679

([ECLI:NL:RBOBR:2017:3211](#))

- MK Rechtbank Oost-Brabant, 27-06-2017, SHE 16/3463 ([ECLI:NL:RBOBR:2017:3401](#))

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

JnB2017, 558

MK ABRS, 28-06-2017, 201606670/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Activiteitenbesluit 2.15 lid 1

ACTIVITEITENBESLUIT. Met de in artikel 2.15, eerste lid, van het Activiteitenbesluit vervatte normstelling is uitputtend geregeld tot het nemen van welke energiebesparende maatregelen de drijver van een inrichting gehouden is, namelijk alle maatregelen die voldoen aan het in dit artikellid opgenomen terugverdien criterium en geen andere maatregelen. De enkele omstandigheid dat dit terugverdien criterium in een concreet geval nadere invulling behoeft, kan niet leiden tot het oordeel dat artikel 2.15 niet een uitputtende regeling bevat voor het aspect energie. In artikel 2.15 is geregeld langs welke weg nadere invulling van de norm van het eerste lid in een concreet geval plaats kan vinden. Behoudens de gevallen waarin het bevoegd gezag toepassing kan geven aan het tweede en derde lid, kan die nadere invulling in de systematiek van artikel 2.15 slechts plaatsvinden via rechtstreekse handhaving van het eerste lid. Er is niet voorzien in de mogelijkheid om dit via een maatwerkvoorschrift te doen.

[ECLI:NL:RVS:2017:1683](#)

JnB2017, 559

MK ABRS, 28-06-2017, 201603378/1/A1

Activiteitenbesluit 3.14a lid 1 en 3

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

ACTIVITEITENBESLUIT. Er bestaat geen grond om aan te nemen dat de in artikel 3.14a, derde lid, van het Activiteitenbesluit geboden mogelijkheid om bij maatwerkvoorschrift 'normen met een andere waarde' vast te stellen mede de mogelijkheid omvat om waarden in een andere eenheid dan dB Lden of dB Lnight vast te stellen. Blijkens de nota van toelichting bij het Besluit van 14 oktober 2010 tot wijziging van het Besluit algemene regels voor inrichtingen milieubeheer en het Besluit omgevingsrecht (wijziging milieuregels windturbines) (Stb. 2010, 749), waarbij onder meer artikel 3.14a aan het Activiteitenbesluit is toegevoegd, is er bewust voor gekozen om voor het geluid van windturbines niet langer de dosismaat dB(A) te hanteren, maar de Europese dosismaten dB Lden en dB Lnight, om zo een grotere eenduidigheid te krijgen in de eisen die gesteld worden aan de geluidproductie van windturbines, met een eenvoudiger uit te voeren en te handhaven berekenings- en beoordelingsmethodiek. Deze keuze zou worden doorkruist als bij maatwerkvoorschrift op grond van het derde lid van artikel 3.14a weer van die dosismaten zou kunnen worden afgeweken, terwijl nergens in de nota van toelichting is vermeld dat met het derde lid is beoogd die mogelijkheid te bieden.

[ECLI:NL:RVS:2017:1689](https://ecli.nl/RVS:2017:1689)

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- MK ABRS, 28-06-2017, 201603144/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2017:1682](https://ecli.nl/RVS:2017:1682))

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

Jnb2017, 560

MK ABRS, 28-06-2017, 201605624/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Montferland.

Wet ruimtelijke ordening 6.1, 6.4, 6.5

Regeling geurhinder en veehouderij 2 lid 1

PLANSCHADE. Planvergelijking. De angst van toekomstige kopers speelt geen rol in de planologische vergelijking en dient buiten beschouwing te worden gelaten bij de vaststelling van een eventuele waardevermindering van een onroerende zaak. De StAB heeft terecht uiteengezet dat zij de geurbelasting aan de hand van het verspreidingsmodel V-Stacks vergunning 2010 diende te berekenen. Het model wijkt slechts in een beperkt aantal bijzondere situaties, zoals bij afstanden van minder dan 100 meter en bij grote stallen, zodanig af van de werkelijkheid dat aanpassing van het model aan de orde is. Daarvan is

i.c. geen sprake.

[...] verzoeken van [appellant A] e.a. om een tegemoetkoming in de door hen geleden planschade afgewezen.

[...] [Het nieuwe] bestemmingsplan maakt een vergroting van het agrarisch bouwperceel, [...], mogelijk van circa 1 ha naar circa 1,5 ha.

[...] Volgens vaste rechtspraak van de Afdeling spelen subjectieve elementen, zoals een negatieve gevoelswaarde bij een bestemming, geen rol bij de beoordeling van een aanvraag om een tegemoetkoming in planschade. In de vergelijking tussen het oude en nieuwe planologische regime zijn slechts de ruimtelijke gevolgen en de objectief te verwachten overlast van een bestemming relevant. [...]

Dit uitgangspunt geldt tevens voor de vaststelling van een eventuele waardevermindering van een onroerende zaak.

[...] [Uit] het rapport waar [appellant A] e.a. naar verwijzen [...] kan [niet] worden afgeleid dat het wonen in de buurt van veehouderijen tot gezondheidsschade leidt. Op basis van dit rapport kan daarmee geen objectief te verwachten overlast van de nieuwe bestemming worden aangenomen. Dat, zoals [appellant A] e.a. stellen, de vrees voor het ontstaan van gezondheidsschade feitelijk van invloed is op de waarde van de woning, is in het kader van de beoordeling van een aanvraag om een tegemoetkoming in planschade niet van belang. De angst van toekomstige kopers speelt immers geen rol in de planologische vergelijking en dient evenzeer buiten beschouwing te worden gelaten bij de vaststelling van een eventuele waardevermindering van een onroerende zaak. [...]

[...] In artikel 2, eerste lid, van de Regeling geurhinder en veehouderij is bepaald dat geurbelasting vanwege een veehouderij wordt berekend met inachtneming van het verspreidingsmodel V-Stacks vergunning 2010. Dit betekent dat de StAB terecht heeft uiteengezet dat zij de geurbelasting aan de hand van dit model diende te berekenen. De StAB heeft voorts, in reactie op de stelling van [appellant A] e.a. dat het model geen recht doet aan de werkelijke geurbelasting, uiteengezet dat uit onderzoek is gebleken dat het model slechts in een beperkt aantal bijzondere situaties, zoals bij afstanden van minder dan 100 meter en bij grote stallen, zodanig afwijkt van de werkelijkheid dat aanpassing van het model aan de orde is. Gelet op de grote afstand tussen de percelen van [appellant A] e.a. en het agrarisch bedrijf [...] is van een dergelijke bijzondere situatie geen sprake. Daarbij komt dat het in het onderhavige geval niet gaat om het vaststellen van de absolute situatie, maar om het in beeld brengen van de relatieve situaties door middel van een vergelijking. Daarvoor leent de methode zich goed, aldus de StAB. Gelet hierop heeft de StAB haar berekeningen terecht aan de hand van het V-Stacks model uitgevoerd. [...]

[...] In het kader van het onderzoek naar de geurbelasting die op grond van het nieuwe planologische regime op de peildatum maximaal kan worden gerealiseerd, dient een reële prognose te worden gemaakt van het gebruik dat redelijkerwijs te verwachten is met de daaruit voortvloeiende geurbelasting (vergelijk de uitspraak van 24 september 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:3480](#), en voormelde uitspraak van 28 september [ECLI:NL:RVS:2016:2582](#)). Gelet hierop heeft de StAB terecht in het kader van de planvergelijking een reële prognose gemaakt van het gebruik van het bouwperceel en op basis van die prognose de maximale geurbelasting berekend.

[...] aangezien het college geen tegemoetkoming aan [appellant A] e.a. heeft toegekend, en aldus niet positief op hun aanvragen heeft beslist, [komen] de drempelbedragen en de kosten van [...] reeds daarom niet voor vergoeding in aanmerking [...]. Dit volgt uit artikel 6.4, vierde lid, en artikel 6.5, aanhef en onder a, van de Wet ruimtelijke ordening. [...]

[ECLI:NL:RVS:2017:1712](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Flora- en faunawet

JnB2017, 561

MK ABRS, 28-06-2017, 201604318/1/A3

college van gedeputeerde staten van Noord-Holland.

Flora- en faunawet (Ffw) 4, 9, 10, 68 lid 1 aanhef en onder c, 72 lid 1

Vogelrichtlijn 1, 5, 9 lid 2 aanhef en onder b

Besluit beheer en schadebestrijding dieren (Bbsd) 1, 5 lid 1 aanhef en onder k

FLORA- EN FAUNAWET. Verleende ontheffing voor het in een container vangen en doden van ganzen en daarbij gebruik te maken van CO₂, is niet in strijd met artikel 72, vijfde lid, van de Ffw, gelezen in samenhang met het eerste lid. Het college mocht ontheffing verlenen voor het gebruik van CO₂. Bij het enkele drijven van de ganzen in de richting van de container is nog geen sprake van vangen. Op dat bijeendrijven is daarom het verbod van artikel 72, vijfde lid, van de Ffw niet van toepassing.

[...] ontheffing verleend om van 30 mei 2015 tot 3 maart 2020 de grauwe gans, brandgans, Canadese gans en verwilderde gedomesticeerde en/of hybride ganzen in al hun verschijningsvormen weekrond op te sporen, opzettelijk te verontrusten, te bemachtigen, te vervoeren, te vangen en te doden en daarbij gebruik te maken van CO₂.

[...] De rechtbank heeft verder overwogen dat voor het gebruik van CO₂ ganzen bijeen moeten worden gedreven om ze te vangen. In artikel 5, eerste lid, van het Bbsd zijn middelen of methoden om bijeen te drijven niet genoemd als middelen of methoden waarmee vogels mogen worden gevangen of gedood. Uit de uitspraak van de Afdeling van 4 januari 2012, [ECLI:NL:RVS:2012:BV0107](#), volgt dat ingevolge artikel 9, tweede lid, van de Vogelrichtlijn middelen of methoden waarmee dieren mogen worden gevangen of gedood bij wettelijk voorschrift moeten zijn aangewezen. Gelet daarop, heeft het college volgens de rechtbank ten onrechte impliciet ontheffing verleend voor het gebruik van middelen om ganzen bijeen te drijven en derhalve eveneens ten onrechte ontheffing verleend voor het gebruik van CO₂.

[...] Ingevolge artikel 5, eerste lid, aanhef en onder k, van het Bbsd zijn middelen als bedoeld in artikel 72, eerste lid, van de Ffw waarmee dieren mogen worden gevangen of gedood aangewezen middelen die krachtens de Wet gewasbeschermingsmiddelen en biociden zijn toegelaten. Bij besluit van 13 mei 2015 heeft het Ctgb [red: College voor de toelating van gewasbeschermingsmiddelen en biociden] krachtens de Wet gewasbeschermingsmiddelen en biociden het middel "Duke's Carbon dioxide" toegelaten.

In het besluit is vermeld dat het middel slechts mag worden gebruikt volgens de in bijlage I onder punt 5 weergegeven gebruiksvoorschriften. In die bijlage is onder punt 5 vermeld: "Controleer aan de druk van de gascilinder of er voldoende kooldioxide beschikbaar is. Plaats de ganzen in een afsluitbare container. Sluit de container. Voer met hiervoor geschikte dossier- en meetapparatuur kooldioxide aan de ruimte toe, (...)". Uit dit gebruiksvoorschrift blijkt en ook inherent aan het doden van ganzen met CO₂ is dat om de benodigde concentratie CO₂ te bereiken de ganzen zich in een afgesloten ruimte moeten bevinden. In die afgesloten ruimte zitten de ganzen gevangen en met deze werkwijze valt het vangen en het doden van de ganzen dan ook feitelijk samen. In het besluit van het Ctgb is daarom een middel en methode voor zowel vangen als doden aangewezen. Bij het enkele drijven van de ganzen in de richting van de container is nog geen sprake van vangen. Op dat bijeendrijven is daarom het verbod van artikel 72, vijfde lid, van de Ffw niet van toepassing.

Gelet op het voorgaande, is de bij het besluit van 29 mei 2015 verleende ontheffing niet in strijd met artikel 72, vijfde lid, van de Ffw, gelezen in samenhang met het eerste lid, en heeft de rechtbank ten onrechte geoordeeld dat het college geen ontheffing mocht verlenen voor het gebruik van CO₂. [...]

[ECLI:NL:RVS:2017:1701](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2017, 562

MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 15-06-2017 (publ. 29-06-2017), BRE 17/664 AW

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Oosterhout, verweerder.
CAR-UWO 7:9, 8:5, 8:18

AMBTENARENRECHT. ONTSLAG WEGENS ARBEIDSONGESCHIKTHEID. De rechtbank stelt vast dat het CAR-UWO geen verplichting aan het college oplegt om een passende functie te creëren (jobcarving) in de door eiseres gestelde zin. Ook vloeit een dergelijke verplichting niet voort uit de rechtspraak.

[ECLI:NL:RBZWB:2017:3768](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2017, 563

MK CRvB, 30-06-2017, 15/501 WIA

Raad van bestuur van het Uww.

EVRM 6

WIA

Schattingsbesluit arbeidsongeschiktheidswetten (Sb) 2 lid 1, 3, 4 lid 1

ARBEIDSONGESCHIKTHEID. RAPPORTAGE MEDISCH DESKUNDIGEN. ARREST KOROŠEC. EQUALITY OF ARMS. De Raad ziet aanleiding om de uitgangspunten bij de toetsing door de bestuursrechter van de beoordeling door verzekeringsartsen nader te preciseren. Het uitgangspunt is beoordeling in drie stappen: 1. de zorgvuldigheid van de besluitvorming; 2. equality of arms; 3. inhoudelijke beoordeling.

Het Uvw heeft vastgesteld dat voor appellant met ingang van 8 juli 2013 geen recht is ontstaan op een WIA-uitkering. Dit besluit berust op een rapport van een verzekeringsarts van het Uvw van 23 oktober 2013. In hoger beroep heeft appellant vooropgesteld dat de rechtbank ten onrechte tot het oordeel is gekomen dat aan het bestreden besluit een zorgvuldig onderzoek ten grondslag ligt. (...)

Ter zitting heeft appellant met een beroep op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) van 8 oktober 2015

(ECLI:CE:ECHR:2015:1008JUD007721212, zaaknummer 77212/12, [Korošec](#)) betoogd dat de rechtbank het beginsel van de equality of arms heeft miskend door niet over te gaan tot benoeming van een deskundige of in elk geval de deskundige Jolles, die eerder in de Ziektewetzaak had gerapporteerd, te raadplegen.

Raad: In het arrest Korošec is (in rechtsoverweging 52), onder verwijzing naar het arrest van 5 juli 2007 (ECLI:CE:ECHR:2007:0705JUD003193004, zaaknummer 31930/04, Sara Lind Eggertsdóttir), bepaald dat voor de 'neutrality' van een door de (bestuurs)rechter benoemde (medisch) deskundige de volgende factoren van belang zijn: 1. de aard van de aan de deskundige opgedragen taak, 2. de positie van de deskundige in de hiërarchie tot het betrokken bestuursorgaan en 3. de rol van de deskundige in de procedure, in het bijzonder het gewicht dat door de rechter aan het deskundigenoordeel wordt toegekend. Het begrip 'neutrality' heeft betrekking op de onafhankelijkheid en onpartijdigheid van een deskundige en zal hierna worden aangeduid als 'onpartijdigheid'. Het EHRM heeft in het arrest Korošec en in het arrest van 17 november 2015,

(ECLI:CE:ECHR:2015:1117DEC002627512, zaaknummer 26275/12, [Spycher](#)) bepaald dat deze factoren ook van belang zijn bij de beoordeling van de onpartijdigheid van medisch deskundigen die in opdracht van een bestuursorgaan een advies uitbrengen en waarbij die adviezen een rol spelen in de rechterlijke procedure.

In de arresten Korošec en Spycher en de arresten van 3 mei 2016

(ECLI:CE:ECHR:2016:0503JUD000718311, zaaknummer 7183/11, [Letinčić](#)) en 23 mei 2017 (ECLI:CE:ECHR:2017:0523JUD005693513, zaaknummer 56935/13, [Zovko](#)) heeft

het EHRM benadrukt dat het recht op een eerlijk proces als bedoeld in artikel 6, eerste lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) onder andere omvat dat elke partij een redelijke kans of gelegenheid krijgt om haar zaak te bepleiten zonder dat er sprake is van een substantieel ongelijke positie ten opzichte van de wederpartij.

In zaken waarin het Uvw een beoordeling verricht als bedoeld in artikel 2 van het Sb vindt het verzekeringsgeneeskundig onderzoek plaats door verzekeringsartsen. Deze verzekeringsartsen zijn in dienst van het Uvw, dan wel hebben anderszins een overeenkomst met het Uvw. De naar aanleiding van deze onderzoeken opgestelde

verzekeringsgeneeskundige rapporten en de daarin neergelegde verzekeringsgeneeskundige oordelen vormen mede de basis voor de besluitvorming door het Uvw. Gelet op de hierboven genoemde arresten moeten de rapporten van verzekeringsartsen van het Uvw worden aangemerkt als rapporten van een medisch deskundige waarin een deskundigenoordeel is neergelegd. Als gevolg van het gegeven dat een verzekeringsarts in dienstbetrekking tot het Uvw staat, dan wel anderszins een overeenkomst heeft met het Uvw als procespartij, kan twijfel rijzen aan de onpartijdigheid van deze verzekeringsarts. Dit kan zich ook voordoen bij andere deskundigen die in opdracht van het Uvw onderzoek verrichten. Dit betekent dat een betrokkene in zoverre in beginsel niet in een gelijke positie ten opzichte van het Uvw verkeert.

Uit de genoemde arresten van het EHRM vloeit onder meer voort dat de twijfel aan de onpartijdigheid van de medisch deskundige niet leidt tot een schending van artikel 6 EVRM als deze twijfel niet objectief kan worden gestaafd. In dat kader is van belang dat het de taak van de bestuursrechter is om zo nodig compensatie te bieden indien een partij niet in een gelijke positie verkeert ten opzichte van de wederpartij (zie hierover ook de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van vandaag, [ECLI:NL:RVS:2017:1674](#)). Daarvan uitgaande is er aanleiding om de uitgangspunten bij de toetsing door de bestuursrechter van de beoordeling door verzekeringsartsen nader te preciseren. Met inachtneming van de door artikel 8:69 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) getrokken grenzen, wordt die toetsing bepaald door de gronden die een betrokkene aanvoert tegen de medische onderbouwing van de besluitvorming en het bewijs dat een betrokkene in dat verband aanvoert.

Uitgangspunt: beoordeling in drie stappen door de bestuursrechter

Stap 1: De zorgvuldigheid van de besluitvorming

De vereisten waaraan de besluitvorming van het Uvw moet voldoen vloeien voort uit de Awb en het Sb. Rapporten van verzekeringsartsen moeten blijk geven van een zorgvuldig onderzoek en moeten deugdelijk gemotiveerd, inzichtelijk en consistent zijn. In het geval dat een rapport van een verzekeringsarts niet voldoet aan de vereisten van artikel 4 van het Sb zal het bestreden besluit alleen al om die reden bij de bestuursrechter geen stand kunnen houden.

Stap 2: Equality of arms

Gelet op de (...) genoemde arresten is de kern van het beginsel van de equality of arms erin gelegen dat slechts als er evenwicht bestaat tussen partijen met betrekking tot de mogelijkheid om bewijsmateriaal aan te dragen, de bestuursrechter in staat is een onafhankelijk en onpartijdig oordeel te geven. In verband met de twijfel aan de onpartijdigheid van de verzekeringsartsen van het Uvw bij de vaststelling van de voor de betrokkene in aanmerking te nemen beperkingen, moet de rechter de vraag beantwoorden of de betrokkene voldoende ruimte heeft gehad tot betwisting van de medische bevindingen van de verzekeringsartsen, bijvoorbeeld door zelf medische stukken in te dienen. Indien op grond van het geheel aan gegevens wordt vastgesteld dat geen equality of arms tussen het Uvw en de betrokkene bestaat, zal de bestuursrechter moeten waarborgen dat dit evenwicht wordt hersteld. De betrokkene kan in dit geval bijvoorbeeld alsnog de gelegenheid krijgen om (medische) gegevens in te

brenge(n) of in de gelegenheid gesteld worden om zelf een deskundige in te schakelen. Daarbij kan van de bestuursrechter worden gevergd dat deze verduidelijkt wat nodig is. Als de betrokkene (medische) stukken in het geding brengt, moet de bestuursrechter beoordelen of deze stukken een redelijke mogelijkheid vormen voor betrokkene om de bestuursrechter van zijn standpunt te overtuigen (zie Letinčić, r.o. 49 en Spycher, r.o. 28). Als het de betrokkene in redelijkheid niet kan worden tegengeworpen geen nadere medische stukken ter onderbouwing van zijn (hoger) beroep te hebben ingediend of de bestuursrechter de door betrokkene ingediende stukken naar hun aard niet geschikt acht om twijfel te zaaien aan de rapporten van de verzekeringsartsen, bijvoorbeeld omdat een behandelend arts genoodzaakt is de informatie beperkt te verstrekken, ligt het op de weg van de bestuursrechter betrokkene voor deze bewijsnood zo nodig compensatie te bieden, bijvoorbeeld in de vorm van benoeming van een onafhankelijke (medisch) deskundige.

Als een betrokkene een rapport in de procedure inbrengt dat is opgesteld door een door hem ingeschakelde medisch deskundige, is in het algemeen voldaan aan het vereiste van gelijke procespositie. Onder omstandigheden kan aan die eisen worden voldaan door een rapport of een verklaring van een behandelaar.

Als de bestuursrechter niet ingaat op een verzoek om een deskundige te benoemen, teneinde voor de betrokkene compensatie te bieden voor de gestelde bewijsnood, zal die afwijzing door de bestuursrechter gemotiveerd moeten worden. Daarbij is in dit kader niet zozeer beslissend de vraag of de bestuursrechter in de kwaliteit en de wijze van totstandkoming van de rapporten van de verzekeringsartsen aanleiding moet zien een medisch deskundige te raadplegen, maar of betrokkene voldoende gelegenheid heeft gehad om in voldoende mate weerwoord te bieden aan wat de verzekeringsartsen hebben aangevoerd ter onderbouwing van het bestreden besluit.

Stap 3: Inhoudelijke beoordeling

Een betrokkene kan door zijn gemotiveerde betwisting van wat is geconcludeerd over zijn mogelijkheden en beperkingen voor het verrichten van arbeid twijfel doen ontstaan over de juistheid van de beoordeling door het Uvw. Als twijfel aan de juistheid van de beoordeling – na een eventuele reactie van het Uvw – niet bij de bestuursrechter wordt weggenomen kan ook daarin reden bestaan dat de bestuursrechter een (medisch) deskundige benoemt.

Bij afwijzing van het verzoek om een deskundige in te schakelen moet de bestuursrechter motiveren waarom hij zich op basis van de door partijen ingebrachte medische informatie voldoende in staat acht het tussen hen bestaande geschil te beslechten.

Toepassing op het voorliggende geval

Tussen partijen is alleen nog in geding of het Uvw de belastbaarheid van appellant op de datum in geding juist heeft vastgesteld en of de in het arbeidskundig onderzoek voor appellant geselecteerde functies uit medisch opzicht geschikt voor hem zijn.

Stap 1: De zorgvuldigheid van de besluitvorming

Het oordeel van de rechtbank dat het onderzoek van de verzekeringsartsen zorgvuldig is geweest, is juist. Daaraan wordt nog het volgende toegevoegd.

Uit het (...) rapport van de verzekeringsarts van 23 oktober 2013 blijkt dat deze appellant op een spreekuur van 26 september 2013 heeft gezien en lichamelijk heeft onderzocht. Uit het rapport blijkt voorts dat de verzekeringsarts kennis heeft genomen van de uitgebreide informatie die eerder bij de verzekeringsgeneeskundige beoordelingen op grond van de ZW was verkregen, en meer in het bijzonder van het in 1.1 vermelde deskundigenrapport van Jolles. De verzekeringsarts heeft verder gerefereerd aan een rapport van de behandelend reumatoloog van 15 augustus 2013, waarin is geconcludeerd dat een reumatische oorzaak van de klachten van appellant is uitgesloten, en aan een rapport van de behandelend cardioloog van 10 augustus 2013, waarin is vastgesteld dat de klachten niet tot een cardiale oorzaak zijn te herleiden.

Stap 2: Equality of arms

De (...), op het arrest Korošec gebaseerde, grond betreft de vraag of er in de beroepsfase evenwicht tussen partijen heeft bestaan met betrekking tot de mogelijkheid bewijsmateriaal aan te dragen over de mate van de voor appellant op de datum in geding in aanmerking te nemen beperkingen.

Er is geen reden om aan te nemen dat de rechtbank appellant onvoldoende ruimte heeft gelaten om in de beroepsfase (nadere) medische stukken in te dienen ter onderbouwing van zijn standpunt dat het Uvw zijn beperkingen heeft onderschat. In hoger beroep heeft appellant evenmin nadere medische stukken ingediend en heeft hij ermee volstaan te verwijzen naar het door hem in de (...) ZW-procedure ingebrachte deskundigenrapport van orthopedisch chirurg Jolles. Uit het rapport van de verzekeringsarts bezwaar en beroep blijkt dat dit rapport, afkomstig van een van het Uvw onafhankelijke deskundige, een doorslaggevende rol heeft gespeeld bij het vaststellen van de voor appellant in aanmerking te nemen beperkingen. Van een schending van equality of arms is dan ook geen sprake, zodat er geen aanleiding is tot benoeming van een deskundige. De door appellant naar voren gebrachte grond dat sprake is van schending van equality of arms omdat hij de kosten van het opnieuw inschakelen van een orthopedisch chirurg als deskundige niet kan dragen, kan daarom niet slagen.

Stap 3: Inhoudelijke beoordeling

De rechtbank is terecht en op goede gronden tot het oordeel gekomen dat het Uvw de voor appellant met ingang 8 juli 2013 in aanmerking te nemen beperkingen juist heeft vastgesteld. Uit het verzekeringsgeneeskundig onderzoek is naar voren gekomen dat appellant een normale lichaamsbouw en voedingstoestand heeft. Voorts heeft de verzekeringsarts vastgesteld dat bij appellant met betrekking tot aandacht, concentratie en overige functies geen bijzonderheden waarneembaar waren. De verzekeringsarts heeft tevens melding gemaakt van de constatering van Jolles dat er sprake is van discrepantie tussen de aard en de intensiteit van de door appellant ervaren klachten enerzijds, en de gevonden afwijkingen aan de centrale wervelkolom, schouders en linker knie, anderzijds. Voor de vaststelling van de voor appellant in aanmerking te nemen beperkingen heeft de verzekeringsarts hoofdzakelijk aangeknoopt bij de conclusies uit het rapport van Jolles, met overname van de door deze deskundige voorgestelde beperkingen voor het voorwaarts heffen op schouderhoogte, het verrichten van schouderbelastende werkzaamheden boven schouderhoogte en klimmen. Mits voldoende rekening wordt gehouden met deze beperkingen, heeft de verzekeringsarts

geen aanleiding gezien voor het stellen van een urenbeperking. Verder bleek uit de door de verzekeringsarts bij de huisarts opgevraagde informatie dat de door appellant eerder ervaren psychische klachten op de beoordelingsdatum niet meer actueel waren. Ook in hoger beroep heeft appellant volstaan met de stelling dat de verzekeringsarts zijn beperkingen heeft onderschat. Ter onderbouwing daarvan heeft appellant geen nadere gegevens overgelegd. Voor zover appellant heeft aangevoerd dat het Uvw de voor hem op basis van het deskundigenrapport van Jolles in de ZW-procedure aangenomen urenbeperking bij de nu in geding zijnde WIA-beoordeling ten onrechte buiten beschouwing heeft gelaten, heeft het Uvw voldoende gemotiveerd dat de noodzaak van deze urenbeperking zich beperkte tot het verrichten van de maatgevende arbeid en er geen medische noodzaak was deze ook te stellen voor het verrichten van de bij de in geding zijnde schatting geselecteerde functies. Ten slotte is de rechtbank terecht en op goede gronden tot het oordeel gekomen dat appellant, met inachtneming van de voor hem gestelde beperkingen, in staat moet worden geacht de voor hem geselecteerde functies te verrichten.

Aangevallen uitspraak bevestigd.

[ECLI:NL:CRVB:2017:2226](#)

De Centrale Raad van Beroep heeft bij deze uitspraak een [nieuwsbericht](#) uitgebracht. Zie voorts de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 30 juni 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1674](#) en het daarbij uitgebrachte [persbericht](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB2017, 564

MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 19-06-2017 (publ. 29-06-2017), BRE 17/792 WW

Raad van bestuur van Uvw, verweerder.

WW 76

Tijdelijke regeling subsidie scholing richting een kansberoep (Regeling) 1, 2, 3

Beleidsregels scholing 2016

WERKLOOSHEID. SCHOLINGSVOUCHER. Nu de opleiding van eiseres niet kan worden gekwalificeerd als scholing als bedoeld in de Tijdelijke regeling subsidie scholing richting een kansberoep heeft het UWV terecht het verzoek om een scholingsvoucher afgewezen.

Verweerder heeft de aanvraag voor een scholingsvoucher afgewezen, omdat de gekozen opleider niet is erkend als opleidingsinstituut. Daarbij is aangegeven dat de opleiding moet leiden tot een door het ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschappen of een door een branche of sector erkend diploma of certificaat.

De rechtbank overweegt dat de Regeling een subsidieregeling is ter ondersteuning van bij het UWV geregistreerde werkzoekenden richting een kansberoep. Op basis van artikel 3, eerste lid, van de Regeling kan een werkzoekende uitsluitend in aanmerking komen

voor subsidie (een scholingsvoucher) indien de scholing is gericht op een kansberoep. De door eiseres gevolgde [naam cursus] leidt niet op tot het in de bijlage bij de Regeling opgenomen kansberoep "docent Nederlands, Engels, Duits 1e en 2e graads". Het UWV was dan ook gehouden om de aanvraag van eiseres om een scholingsvoucher af te wijzen. De rechtbank ziet geen ruimte om, zoals eiseres wenst, in de geest van de Regeling alsnog over te gaan tot subsidieverlening. In de toelichting op de Regeling staat dat het UWV voor de beoordeling een limitatieve lijst van kansberoepen hanteert en dat twee keer per jaar een update van de lijst plaatsvindt. Het is derhalve een bewuste keuze van de minister om alleen subsidie te verstrekken voor de door hem aangewezen kansberoepen. Daarbij komt dat de Regeling een subsidieplafond kent. Dit heeft tot gevolg dat alleen subsidie wordt verstrekt tot het bedrag van dat plafond. Het subsidieplafond is inmiddels bereikt, zodat (thans zelfs) aanvragen voor subsidies voor scholingen richting een kansberoep worden afgewezen.

Eiseres heeft verder gewezen op de Beleidsregels scholing 2016. Ingevolge artikel 76 van de WW en deze Beleidsregel heeft het UWV de bevoegdheid om het recht op uitkering te laten bestaan indien de uitkeringsgerechtigde deelneemt of gaat deelnemen aan een voor hem (naar het oordeel van het UWV) noodzakelijke opleiding of scholing. Deze Beleidsregel ziet echter niet op het toekennen van subsidie voor scholingen. Deze grond van eiseres kan dus niet slagen.

(...) Nu de opleiding van eiseres niet kan worden gekwalificeerd als scholing als bedoeld in de Regeling heeft het UWV terecht het verzoek om een scholingsvoucher afgewezen. Het beroep zal dus ongegrond worden verklaard.

[ECLI:NL:RBZWB:2017:3835](https://www.ecli.nl/nl/RBZWB:2017:3835)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2017, 565

MK Rechtbank Limburg, 07-06-2017 (publ. 29-06-2017), AWB/ROE 15/3640

college van burgemeester en wethouders van Heerlen, verweerder.

WMO 2015 1.2.1. 2.3.1

WMO 2015. I.c. heeft verweerder onvoldoende onderzoek verricht naar de door de 83-jarige moeder van eiser geboden begeleiding. Gelet op de leeftijd van de moeder had het onderzoek zich mede dienen uit te strekken over haar fysieke en mentale draagkracht. Daarbij had verweerder nader onderzoek moeten verrichten naar de aard van deze begeleiding, nu deze zich uitstrekt over alle uren van de dag en nacht dat eiser thuis is. Verder had het op de weg van verweerder gelegen tevens onderzoek te doen naar de door de zus van eiser verrichte opvang, mede in het licht van de ontlasting van de moeder van eiser die door deze opvang wordt geboden.

[ECLI:NL:RBLIM:2017:5273](https://www.ecli.nl/nl/RBLIM:2017:5273)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV

JnB2017, 566

MK ABRS, 28-06-2017, 201602449/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Sint-Oedenrode, thans: het college van burgemeester en wethouders van Meierijstad.

Algemene Plaatselijke Verordening van Sint-Oedenrode (hierna: de APV) 2:60

APV. Artikel 2:60, eerste lid, aanhef en onder a, van de APV biedt grondslag voor het vaststellen van een concretiserend besluit van algemene strekking. Verweerder heeft appellante evenwel een persoonlijk verbod tot het houden van honden opgelegd. Gelet hierop heeft het college met het besluit een beschikking in de zin van artikel 1:3, tweede lid, van de Awb bedoeld te nemen, waarvoor artikel 2:60, eerste lid, aanhef en onder a, van de APV evenwel geen grondslag biedt.

[...] [Aanwijzing] tuin en woning [...] als plaats waar het verboden is honden aanwezig te hebben, behorende tot het ras dat betrokken was bij een bijtincident op 10 april 2015, of vergelijkbare honden.

[...] Artikel 2:60, eerste lid, aanhef en onder a, van de APV luidt:

Het is verboden op door het college ter voorkoming of opheffing van overlast of schade aan de openbare gezondheid aangewezen plaatsen, buiten een inrichting in de zin van de Wet milieubeheer, bij dat aanwijzingsbesluit aangeduide dieren aanwezig te hebben. De plaatsaanwijzing betreft niet alleen de tuin, maar ook de woning van [appellante]. Dit duidt erop dat de aanwijzing niet heeft plaatsgevonden vanwege bepaalde eigenschappen van de aangewezen plaats, maar in wezen is gekoppeld aan de persoon van [appellante]. Ter zitting heeft het college desgevraagd bevestigd dat het, in het geval [appellante] binnen de gemeente verhuist, haar nieuwe woning en de bijbehorende gronden zal aanwijzen als plaats, als bedoeld in artikel 2:60, eerste lid, aanhef en onder a, van de APV. Het college heeft derhalve met het [primaire] besluit [...] niet bedoeld een concretiserend besluit van algemene strekking vast te stellen, waartoe artikel 2:60, eerste lid, aanhef en onder a, van de APV blijkens de toelichting op deze bepaling grondslag biedt, maar [appellante] een persoonlijk verbod tot het houden van de voormelde honden op te leggen. Gelet hierop heeft het college met het besluit een beschikking in de zin van artikel 1:3, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) bedoeld te nemen, waarvoor artikel 2:60, eerste lid, aanhef en onder a, van de APV evenwel geen grondslag biedt. Van belang daarbij is dat een plaatsaanwijzing krachtens deze bepaling voor een ieder geldt en niet is verbonden aan individuele personen. Dat, naar het college heeft aangevoerd, ook een particulier terrein op grond van artikel 2:60, eerste lid, aanhef en onder a, van de APV kan worden aangewezen als een plaats waar de algemene regel van het verbod tot het aanwezig hebben van schadelijke of hinderlijke dieren geldt, kan, wat daarvan ook zij, niet tot een ander

oordeel leiden. Met het bij de rechtbank bestreden besluit is immers niet beoogd ter plaatse van een particulier terrein een algemeen verbod voor een ieder te laten gelden. Het college was derhalve niet bevoegd tot het nemen van het [primaire] besluit [...]. [...]
[ECLI:NL:RVS:2017:1690](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Belastingdienst-Toeslagen

JnB2017, 567

MK ABRS, 28-06-2017, 201604192/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 7 lid 3, 49

Wet op de huurtoeslag 1A, 7

Uitvoeringsregeling Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen 9 lid 1 aanhef en onder a onder 2°

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. In dit geval kan het spaargeld van de kinderen van [wederpartij] met toepassing van de hardheidsclausule van artikel 9 van de Uitvoeringsregeling Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen voor de huurtoeslag buiten beschouwing worden gelaten.

[...] In geschil is of het spaargeld van de kinderen van [wederpartij] met toepassing van de zogenoemde hardheidsclausule van artikel 9 van de Uitvoeringsregeling Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen voor de huurtoeslag buiten beschouwing dient te worden gelaten. Als die vraag bevestigend wordt beantwoord heeft [wederpartij], naar de Belastingdienst/Toeslagen ter zitting heeft bevestigd, over 2014 aanspraak op huurtoeslag.

[...] De tekst van artikel 9, eerste lid, aanhef en onder a, onder 2°, van de Uitvoeringsregeling Awir sluit niet uit dat een geblokkeerde spaarrekening daaronder valt. In de toelichting bij artikel 9 (Stcrt. 27 december 2005, nr. 251, p. 31) staat voorts het volgende: [...]

Hieruit blijkt uitdrukkelijk dat de regelgever de toepassing van dit artikelonderdeel niet heeft willen beperken tot vermogens waarop een BEM-clausule rust en dat ook geblokkeerde spaarrekeningen hieronder kunnen vallen.

De Afdeling stelt vast dat, gelet op de voor de in geding zijnde jeugdspaarrekening geldende productvoorwaarden, het niet mogelijk is - ook niet tegen betaling van een boete - om bij leven van het betrokken kind voor diens achttiende verjaardag ter besteding geld op te nemen van deze rekening, anders dan bij aantoonbaar gebruik voor studiekosten. Dit wordt door de Belastingdienst/Toeslagen ook niet betwist. Gelet op de productvoorwaarden is het spaargeld geblokkeerd en vormt het een bezitting die valt onder de hardheidsclausule van artikel 9, eerste lid, aanhef en onder a, onder 2°, van de Uitvoeringsregeling Awir. Anders dan de Belastingdienst/Toeslagen onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 2 oktober 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:1355](#), heeft betoogd is hier geen sprake van een zelfopgelegde beperking die ertoe kan leiden dat een huurder een aanspraak op huurtoeslag kan creëren door vermogen op naam van de

kinderen voor langere tijd vast te zetten. Niet [wederpartij], maar de ouders van [wederpartij] hebben ervoor gekozen om voor elk van hun kleinkinderen een jeugdspaarrekening te openen en deze met hun geld te voeden tot de achttiende verjaardag van de kleinkinderen. Dit betreft aldus geld dat buiten het vermogen van [wederpartij] is omgegaan en gebleven en dat is opgekomen van de zijde van haar minderjarige kinderen. Daaraan doet niet af dat [wederpartij] voor het openen van de jeugdspaarrekening heeft getekend. De rekeningen zijn geopend door de grootouders ten behoeve van en op naam van de kinderen van [wederpartij], waarbij zij als wettelijk vertegenwoordiger moest tekenen.

Gelet op het vorenoverwogene is de rechtbank terecht en op goede gronden tot het juiste oordeel gekomen dat het spaargeld van de kinderen van [wederpartij] in dit geval met toepassing van de hardheidsclausule voor de huurtoeslag buiten beschouwing kan worden gelaten. Het hoger beroep is ongegrond en de aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd. [...]

[ECLI:NL:RVS:2017:1688](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Huisvesting

JnB2017, 568

MK ABRS, 28-06-2017, 201602400/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam, als rechtsopvolger van het dagelijks bestuur van het stadsdeel West.

Huisvestingswet 30 lid 1 aanhef en onder a, 85a

Regionale Huisvestingsverordening Stadsregio Amsterdam 2013 26, 27, 59
(huisvestingsverordening)

HUISVESTINGSWET. Boete. De Afdeling leest artikel 30, eerste lid, aanhef en onder a, van de Huisvestingswet aldus dat onder 'die bestemming' wordt verstaan 'de bestemming tot bewoning door een huishouden van een omvang waarvoor de oorspronkelijke woonruimte geschikt is'. Dat nadien in artikel 21, aanhef en onder d, van de Huisvestingswet 2014 het verbod om zonder vergunning een woonruimte tot twee of meer woonruimten te verbouwen is opgenomen, doet er niet aan af dat woningvorming als hier aan de orde onder het verbod van artikel 30, eerste lid, aanhef en onder a, van de Huisvestingswet valt.

[...] Het dagelijks bestuur heeft de maatschap [...] de boete opgelegd, omdat de woningen [...], door bouwkundige wijzigingen thans zijn gewijzigd in acht kleine woningen met ieder een oppervlakte van grofweg 25 vierkante meter. Aldus zijn de woningen volgens het dagelijks bestuur in strijd met artikel 30, eerste lid, aanhef en onder a, van de Huisvestingswet en artikel 27 van de huisvestingsverordening zonder de daartoe vereiste vergunning aan de bestemming tot bewoning onttrokken of voor een zodanig gedeelte aan die bestemming onttrokken dat de woonruimten daardoor niet

langer geschikt zijn voor bewoning door een huishouden van dezelfde omvang als waarvoor deze zonder zodanige onttrekking geschikt zijn.

[...] De maatschap betoogt dat de rechtbank [...] heeft miskend dat blijkens de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 30, eerste lid, aanhef en onder a, van de Huisvestingswet (Kamerstukken II 1987/88, 20 520, nr. 3, blz. 90) onder 'aan de bestemming onttrekken' alleen valt het slopen van woonruimte en elk gebruik van woonruimte voor een ander doel dan bewoning.

De woningen aan de [locatie 2] en [locatie 3] zijn volgens de maatschap niet gesloopt of gebruikt voor een ander doel dan bewoning en dus niet aan de bestemming tot bewoning onttrokken.

Blijkens de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 21, aanhef en onder d, van de Huisvestingswet 2014, inhoudende het verbod om zonder vergunning een woonruimte tot twee of meer woonruimten te verbouwen, is dat verbod in de Huisvestingswet 2014 geïntroduceerd om te voorkomen dat een woonruimte zonder vergunning feitelijk wordt opgedeeld in meer woningen, die afzonderlijk in de huurmarkt worden gezet, en was het tot dan toe geldende instrumentarium van de Huisvestingswet onvoldoende om deze ongewenste woningvorming tegen te gaan. Nu in de Huisvestingswet, zoals die ten tijde van de bestreden besluitvorming gold, geen verbod tot woningvorming was opgenomen, bestond geen bevoegdheid ter zake een boete op te leggen, aldus de maatschap.

[...] De Afdeling leest artikel 30, eerste lid, aanhef en onder a, van de Huisvestingswet aldus dat onder 'die bestemming' wordt verstaan 'de bestemming tot bewoning door een huishouden van een omvang waarvoor de oorspronkelijke woonruimte geschikt is'. Dat nadien in artikel 21, aanhef en onder d, van de Huisvestingswet 2014 het verbod om zonder vergunning een woonruimte tot twee of meer woonruimten te verbouwen is opgenomen, doet er niet aan af dat woningvorming als hier aan de orde onder het verbod van artikel 30, eerste lid, aanhef en onder a, van de Huisvestingswet valt.

Zoals ook is uiteengezet in de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 21, aanhef en onder d, van de Huisvestingswet 2014 (Kamerstukken II 2013/14, 33 797, nr. 3, blz. 7-11), kan op basis van de bewoordingen van artikel 30, eerste lid, onderdeel a, van de Huisvestingswet, zoals ten tijde hier van belang luidend, woningvorming in gevallen als het hier voorliggende worden gekwalificeerd als onttrekking in de zin van deze bepaling, nu daaronder mede wordt verstaan 'voor een zodanig gedeelte aan die bestemming te onttrekken dat die woonruimte daardoor niet langer geschikt is voor bewoning door een huishouden van dezelfde omvang als waarvoor deze zonder zodanige onttrekking geschikt is'. Splitsing van woonruimte in meerdere delen heeft immers tot gevolg dat de woonruimte niet langer geschikt is voor het oorspronkelijke huishouden.

Uit deze wetsgeschiedenis blijkt voorts dat in het bij Koninklijke boodschap van 23 december 2009 ingediende wetsvoorstel houdende Nieuwe regels met betrekking tot de verdeling van woonruimte en de samenstelling van de woonruimte-voorraad (Kamerstukken II 2009/10, 32 271, nr. 1), welk voorstel tot de Huisvestingswet 2014 heeft geleid, voormelde zinsnede in de desbetreffende verbodsbepaling zou komen te vervallen, zodat dan onder 'onttrekking' uitsluitend nog zou worden verstaan 'aan de bestemming tot bewoning onttrekken' en de Huisvestingswet daarom onvoldoende mogelijkheden zou bieden om ongewenste woningvorming te kunnen voorkomen. Om die

reden is in artikel 21, aanhef en onder d, van de Huisvestingswet 2014 het verbod geïntroduceerd om een woonruimte, behorend tot een met het oog op het behoud of de samenstelling van de woonruimtevoorraad door de gemeenteraad in de huisvestingsverordening aangewezen categorie gebouwen en die gelegen is in een in de huisvestingsverordening aangewezen wijk, zonder vergunning van het college te verbouwen tot twee of meer woonruimten.

Niet in geschil is dat de woonruimten aan de [locatie 2] en de [locatie 3] door de daarin aangebrachte bouwkundige wijzigingen, waarmee acht kleine woonruimten zijn ontstaan, niet langer geschikt zijn voor bewoning door huishoudens van dezelfde omvang als waarvoor de twee oorspronkelijke woonruimten zonder die wijzigingen geschikt waren. De rechtbank heeft met juistheid geoordeeld dat het college zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat door de wijzigingen de twee woonruimten als zodanig niet langer bestaan, zodat deze in strijd met artikel 30, eerste lid, aanhef en onder a, van de Huisvestingswet aan de bestemming tot bewoning zijn onttrokken, aangezien de woningvoorraad en de samenstelling ervan zijn veranderd. [...]

[ECLI:NL:RVS:2017:1681](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB2017, 569

ABRS, 28-06-2017, 201604006/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Wegenverkeerswet 1994 (Wvw 1994) 170, lid 1 aanhef en onder c, 172, 173 lid 1 aanhef en onder a

Besluit wegslepen van voertuigen 2 aanhef en onder b, 12, 13

Reglement verkeersregels en verkeerstekens 1990 (hierna: het Rvv 1990) 62, bijlage 1 bord E2

Wegsleepverordening Amsterdam 2010 2

WEGENVERKEERSWET 1994. Uit artikel 170, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wvw 1994 blijkt dat het overbrengen van een voertuig dat ten onrechte op een weggedeelte als hiervoor bedoeld staat geparkeerd slechts is toegestaan, indien dat noodzakelijk is. Dit vergt een beoordeling, waarbij de omstandigheden van het geval dienen te worden betrokken. In voorkomend geval kunnen evenwel de aard en het gebruik van het weggedeelte met zich brengen dat de daartoe bevoegde ambtenaar, die de overtreding van een bij of krachtens de Wvw 1994 vastgesteld voorschrift constateert, op voorhand kan aannemen dat een noodzaak tot verwijdering bestaat.

[...] [Toepassing bestuursdwang] door het voertuig van [appellante] met kenteken [.-...-..] weg te slepen uit de Van Woustraat te Amsterdam.

[...] Uit artikel 170, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wvw 1994 blijkt dat het overbrengen van een voertuig dat ten onrechte op een weggedeelte als hiervoor bedoeld staat geparkeerd slechts is toegestaan, indien dat noodzakelijk is. Dit vergt een

beoordeling, waarbij de omstandigheden van het geval dienen te worden betrokken. Het college heeft zich aldus ten onrechte op het standpunt gesteld dat, indien blijkt dat ten onrechte op een door de raad in de Wegsleepverordening Amsterdam 2010 aangewezen plaats wordt geparkeerd, het college bevoegd is het betrokken weggedeelte zonder nadere afweging door toepassing van bestuursdwang vrij te maken.

In voorkomend geval kunnen evenwel de aard en het gebruik van het weggedeelte met zich brengen dat de daartoe bevoegde ambtenaar, die de overtreding van een bij of krachtens de Wvw 1994 vastgesteld voorschrift constateert, op voorhand kan aannemen dat een noodzaak tot verwijdering bestaat. De Afdeling vindt voor deze uitleg steun in de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 170, eerste lid, van de Wvw 1994 (Kamerstukken II, 1973/74, 12 973, nr. 3, blz. 4 en 5), waar in dit verband een doorgaande intensief voortdurend over de volle breedte gebruikte verkeersweg als voorbeeld is gegeven.

Van een dergelijke situatie was in dit geval sprake. De Afdeling neemt hierbij in aanmerking dat, zoals in het besluit op bezwaar is vermeld en zichtbaar is op de bij het besluit van 4 september 2015 gevoegde foto, de Van Woustraat een relatief smalle straat is, die, hetgeen [appellante] niet heeft bestreden, in het bijzonder ook in de spits door veel fiets- en autoverkeer wordt gebruikt, terwijl er ook een trambaan aanwezig is. [appellante] heeft niet aannemelijk gemaakt dat op het moment van het wegslepen van haar voertuig die situatie tot een andere afweging had moeten leiden.

Nu niet in geschil is dat het voertuig van [appellante] voorafgaand aan het wegslepen in strijd met artikel 62 van het Rvv 1990 stond geparkeerd en voorts, zoals hiervoor is overwogen, verwijdering van het voertuig in verband met het vrijhouden van aangewezen weggedeelten en wegen in dit geval noodzakelijk was, was het college bevoegd het voertuig op grond van artikel 170, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wvw 1994 weg te slepen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2017:1694](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2017, 570

MK ABRS, 28-06-2017, 201603121/1/A3

Stichting Leerlingzorg Primair Onderwijs Almere.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:1 lid 1 aanhef en onder b, 1:3 lid 1

Wet op het primair onderwijs (Wpo) 18a

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 1a lid 1

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. De Stichting Leerlingzorg Primair Onderwijs Almere is, voor zover het gaat om de taak waarop het verzoek om informatie ziet, niet met enig openbaar gezag bekleed. De stichting is ter zake van de bestuurlijke aangelegenheid genoemd in het Wob-verzoek niet als bestuursorgaan als bedoeld in artikel 1:1, eerste lid, van de Awb aan te merken. [...] [appellant A] en [appellant B] hebben [...] de stichting met een beroep op de Wob

verzocht om verstrekking van bij haar aanwezige verslagen van gesprekken en bijeenkomsten en andere documenten en informatie met betrekking tot beslissingen aangaande het passend onderwijs van de bij haar aangesloten basisscholen over de periode 2012 tot het moment van het verzoek.

[...] De Afdeling moet beoordelen of de stichting een bestuursorgaan in de zin van artikel 1:1, eerste lid, aanhef en onder b, van de Awb is. Daarvoor is bepalend of aan dat orgaan een publiekrechtelijke bevoegdheid tot het eenzijdig bepalen van de rechtspositie van andere rechtssubjecten is toegekend. Openbaar gezag kan in beginsel slechts bij wettelijk voorschrift worden toegekend. Als een daartoe strekkend wettelijk voorschrift ontbreekt, is een orgaan van een privaatrechtelijke rechtspersoon in beginsel geen bestuursorgaan. Bij organen van privaatrechtelijke rechtspersonen die geldelijke uitkeringen of op geld waardeerbare voorzieningen aan derden verstrekken, kan zich evenwel een uitzondering op deze regel voordoen, waardoor die organen toch bestuursorgaan in de zin van artikel 1:1, eerste lid, aanhef en onder b, van de Awb zijn. De stichting is een samenwerkingsverband, als bedoeld in artikel 18a van de Wpo. Dit is een privaatrechtelijke instelling die is opgericht met als doelstelling een samenhangend geheel van voorzieningen voor extra ondersteuning binnen en tussen scholen te realiseren en aldus passend onderwijs en een ononderbroken ontwikkelingsproces voor leerlingen mogelijk te maken (Kamerstukken II 2011/12, 33 106, nr. 3, blz. 22-36). Anders dan [appellant A] en [appellant B] aanvoeren, brengt de omstandigheid dat de oprichting van samenwerkingsverbanden door de wet is voorgeschreven niet met zich dat een samenwerkingsverband reeds daarom ter zake van al haar taken met openbaar gezag is bekleed.

Het samenwerkingsverband kan ter zake van de haar in artikel 18a, zesde lid, onder c, van de Wpo toebedeelde taak te beslissen over de toelaatbaarheid van leerlingen tot het onderwijs aan een speciale school voor basisonderwijs in het samenwerkingsverband of tot het speciaal onderwijs worden aangemerkt als een bestuursorgaan in de zin van artikel 1:1, eerste lid, aanhef en onder b, van de Awb, nu deze beslissingen op grond van artikel 18a, twaalfde lid, van de Wpo voor bezwaar en beroep vatbare besluiten zijn en aan het samenwerkingsverband derhalve in zoverre een publiekrechtelijke bevoegdheid tot het eenzijdig bepalen van de rechtspositie van andere rechtssubjecten is toegekend. Het Wob-verzoek heeft echter geen betrekking op die taak.

Met de overige in artikel 18a, zesde lid, van de Wpo vermelde taken oefent het samenwerkingsverband geen openbaar gezag uit. [...] De [...] beschreven uitzondering doet zich niet voor, nu de middelen en voorzieningen alleen tussen de aan het samenwerkingsverband deelnemende scholen intern worden verdeeld en de deelnemers zelf invloed op deze interne verdeling van gelden uitoefenen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2017:1691](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet op de rechtsbijstand

JnB2017, 571

MK ABRS, 28-06-2017, 201606196/1/A2

bestuur van de raad voor rechtsbijstand (raad).

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 6, 13

Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (Handvest) 47, 51

Wet op de rechtsbijstand (Wrb) 12 lid 2 aanhef en onder e

Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering (Rv) 79

RECHTSBIJSTAND. Afwijzing toevoeging. Rechtsbelang dat de uitoefening van een zelfstandig beroep of bedrijf betreft. De besluiten over de toevoeging waar de onderhavige zaak op ziet, vallen niet binnen de materiële werkingsfeer van het Handvest, zodat reeds daarom geen strijd met het Handvest aan de orde is. Overzicht van de rechtspraak van de Afdeling over artikel 12, tweede lid, aanhef en onder e, van de Wrb en artikel 6 van het EVRM.

De gestelde omstandigheden bieden onvoldoende grond voor het oordeel dat in het geval van [appellant] zijn recht op toegang tot de rechter in de kern wordt aangetast of dat de gevolgen van de afwijzing van de toevoegingsaanvraag voor hem onevenredig zijn in verhouding tot het met artikel 12, tweede lid, aanhef en onder e, van de Wrb te dienen doel. Geen strijd met artikel 6, in samenhang met artikel 13, van het EVRM.

[ECLI:NL:RVS:2017:1723](https://ecli.nl/RVS:2017:1723)

[Naar inhoudsopgave](#)

Subsidie

JnB2017, 572

Rechtbank Oost-Brabant, 16-06-2017, SHE 17/657

Gedeputeerde Staten van Noord-Brabant, verweerder.

Awb 4:25 lid 2

SUBSIDIE. Naar analogie met de uitspraak van de ABRS van 18 januari 2017 ([ECLI:NL:RVS:2017:86](https://ecli.nl/RVS:2017:86)) is de rechtbank van oordeel dat bij een subsidieplafond loting een passende wijze van verdelen is in het geval van het niet goed functioneren van een webportaal. Hiermee is voldaan aan het criterium dat bij de verdeling van schaarse middelen door het bestuur op enigerlei wijze aan (potentiële) gegadigden ruimte moet worden geboden om naar de beschikbare middelen mee te dingen. Het bestuur moet, om gelijke kansen te realiseren een passende mate van openbaarheid verzekeren met betrekking tot de beschikbaarheid van de schaarse middelen, de verdelingsprocedure, het aanvraagtijdvak en de toe te passen criteria.

[ECLI:NL:RBOBR:2017:3279](https://ecli.nl/RBOBR:2017:3279)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB2017, 573

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 26-06-2017, AWB 17/8274

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Richtlijn 2013/32/EU 38

Richtlijn 2008/115/EG 3

Vw 2000 30a lid 1 c lid 2

Vb 2000 3.106a

Vc 2000 paragraaf C2/6.3

ASIEL. Veilig derde land. Geen grond voor het oordeel dat het beleid, opgenomen in paragraaf C2/6.3 Vc, op grond waarvan ook in andere gevallen dan eerder verblijf een band met het derde land wordt aangenomen, in strijd is met de wet. Er is evenmin grond voor het oordeel dat de wet en het beleid in strijd zijn met de Procedurerichtlijn.

Eiser heeft als Afghaanse tolk voor het Amerikaanse leger en een Amerikaanse overheidsdienst in Afghanistan gewerkt. Verweerder heeft de asielaanvraag van eiser niet-ontvankelijk verklaard omdat hij de Verenigde Staten (VS) voor eiser als veilig derde land beschouwt.

Eiser stelt op zichzelf terecht dat uit de memorie van toelichting bij de wet tot implementatie van de huidige Procedurerichtlijn niet duidelijk blijkt dat sprake is van een wijziging van het tot dan toe geldende uitgangspunt van de wettelijke regeling, dat de vreemdeling eerder heeft verbleven in het derde land, met name niet omdat de voorbeelden die in de toelichting worden gegeven steeds betrekking hebben op de situatie dat de vreemdeling eerder heeft verbleven in een veilig derde land. Anders dan eiser heeft betoogd, blijkt uit de memorie van toelichting, of uit de nota van toelichting bij de wijziging van het Vb, echter ook niet dat met de wetwijziging uitdrukkelijk geen wijziging is beoogd van het uitgangspunt dat de vreemdeling eerder in het derde land moet hebben verbleven. De wettekst van artikel 30a, eerste lid, aanhef en onder c, Vw is in die zin op zichzelf voldoende duidelijk, omdat daarin aan het niet-ontvankelijk verklaren van de aanvraag omdat een derde land voor de vreemdeling als veilig derde land wordt beschouwd, niet de voorwaarde wordt verbonden dat de vreemdeling eerder heeft verbleven in dat derde land. Gelet daarop kan verweerder voorts worden gevolgd in zijn uitleg van het bepaalde in artikel 3.106a, derde lid, Vb, dat, indien sprake is van een situatie dat de vreemdeling eerder heeft verbleven in het derde land, de aard, duur en omstandigheden van dat eerdere verblijf in de beoordeling moeten worden betrokken. Aan die bepaling kan derhalve evenmin een zelfstandige voorwaarde worden ontleend dat de vreemdeling eerder in het veilig derde land moet hebben verbleven.

Uit het voorgaande volgt dat na de implementatie van de huidige Procedurerichtlijn niet slechts sprake is van een beleidswijziging, op grond waarvan thans niet meer als voorwaarde geldt dat de vreemdeling eerder moet hebben verbleven in het veilige derde land, maar dat die wijziging is voorzien bij wet. Er is dan ook geen grond voor het

oordeel dat het thans geldende beleid, opgenomen in paragraaf C2/6.3 Vc, op grond waarvan ook in andere gevallen dan eerder verblijf een band met het derde land wordt aangenomen, in strijd is met de wet. Er is evenmin grond voor het oordeel dat de wet en het beleid in strijd zijn met de Procedurerichtlijn. In artikel 38, tweede lid, aanhef en onder a, van de richtlijn is immers bepaald dat de toepassing van het begrip 'veilig derde land', waaronder voorschriften waarbij een band tussen de verzoeker en het betrokken derde land wordt vereist op grond waarvan het voor de betrokkene redelijk zou zijn naar dat land te gaan, is onderworpen aan voorschriften in het nationale recht. De rechtbank is van oordeel dat verweerder deugdelijk heeft gemotiveerd dat eiser, ondanks dat hij niet eerder in de VS heeft verbleven, een band heeft met de VS in de zin van artikel 3.106a, tweede en derde lid, Vb en paragraaf C2/6.3 Vc.

Er is geen grond voor het oordeel dat het beleid van verweerder, zoals opgenomen in paragraaf C2/6.3 Vc, op grond waarvan verweerder een aanvraag alleen niet-ontvankelijk verklaart op grond van artikel 30a, eerste lid, onder c, Vw, indien er redenen zijn om aan te nemen dat de vreemdeling wordt toegelaten tot het veilige derde land, buiten toepassing dient te blijven wegens strijd met de Procedurerichtlijn of de Terugkeerrichtlijn.

Naar het oordeel van de rechtbank is echter onvoldoende aannemelijk dat eiser binnen afzienbare tijd zal worden toegelaten tot de VS, nu die toelating afhankelijk is van de afgifte van een 'Special Immigrants Visa' die eiser nog zal moeten aanvragen. Uit de ingebrachte informatie van het US Department of State volgt dat eiser voorlopig een dergelijk visum niet zal kunnen aanvragen.

Het zal aannemelijk moeten zijn dat eiser binnen de aan hem opgelegde vertrektermijn zal worden toegelaten tot de VS. Bij een besluit waarbij een asielaanvraag niet-ontvankelijk wordt verklaard op grond van artikel 30a, eerste lid, aanhef en onder c, Vw ligt het op de weg van verweerder om aannemelijk te maken dat de vreemdeling zal kunnen voldoen aan zijn terugkeerverplichting, in de zin van artikel 3, aanhef en onder 3, aanhef en onder het derde gedachtestreepje, van de Terugkeerrichtlijn, namelijk dat hij zal worden toegelaten tot het veilige derde land. De aannemelijkheid van de toelating tot het veilige derde land moet ook worden gezien in het licht van de uit artikel 38, vierde lid, van de Procedurerichtlijn voortvloeiende verplichting de vreemdeling alsnog toe te laten tot de asielprocedure, indien hij niet wordt toegelaten tot het veilige derde land, om een situatie te voorkomen waarin een vreemdeling nergens kan verblijven in afwachting van een beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:7118](https://ecli.nl/RBDHA:2017:7118)

[Naar inhoudsopgave](#)

Medisch advies

JnB2017, 574

MK ABRS, 30-06-2017, 201608140/1/V1

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

EVRM 6

Vw 2000 64

Vc 2000 paragraaf A3/7

MEDISCH ADVIES IN VREEMDELINGENZAKEN. Arrest Korošec. Equality of arms. De Afdeling ziet aanleiding om de uitgangspunten voor de toetsing door de bestuursrechter van de advisering door BMA-artsen nader te preciseren. Het uitgangspunt is beoordeling in drie stappen: 1. de zorgvuldigheid van de besluitvorming; 2. equality of arms; 3. inhoudelijke beoordeling.

In geschil is de vraag of uit het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 8 oktober 2015 in de zaak Korošec tegen Slovenië, [ECLI:CE:ECHR:2015:1008JUD007721212](#), (hierna: het arrest Korošec) volgt dat de rechtbank in de voorliggende zaak, alvorens op het beroep te beslissen, gelet op het in artikel 6 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) vervatte beginsel van equality of arms, een onafhankelijke medisch deskundige had moeten benoemen. [...]

De rechtbank heeft voor de beantwoording van [deze] vraag aangesloten bij punt 52 van het arrest Korošec. Daarin worden de volgende drie factoren van belang geacht:

1. de aard van de taak die aan de door het bestuursorgaan ingeschakelde deskundige is toevertrouwd;
2. de positie van de deskundige in de hiërarchie van het bestuursorgaan;
3. de rol van het deskundigenbewijs in de procedure, in het bijzonder het gewicht dat de rechtbank aan dit bewijs toekent. [...]

Beoordeling in drie stappen

In punt 52 van het arrest Korošec is, onder verwijzing naar het arrest van het EHRM van 5 juli 2007 in de zaak Sara Lind Eggertsdóttir tegen IJsland, [ECLI:CE:ECHR:2007:0705JUD003193004](#), bepaald dat voor de "neutrality" van een (medisch) deskundige wiens advies een rol speelt in een rechterlijke procedure de drie [hiervoor] genoemde factoren van belang zijn. Het begrip "neutrality" heeft betrekking op de onafhankelijkheid en onpartijdigheid van een deskundige en zal hierna worden aangeduid als "onpartijdigheid". Uit de arresten Korošec, Letinčić [arrest van het EHRM van 3 mei 2016 in de zaak Letinčić tegen Kroatië, [ECLI:CE:ECHR:2016:0503JUD000718311](#)], Spycher [arrest van het EHRM van 17 november 2015 in de zaak Spycher tegen Zwitserland, [ECLI:CE:ECHR:2015:1117DEC002627512](#)] en het arrest van het EHRM van 23 mei 2017 in de zaak Krunoslava Zovko tegen Kroatië, [ECLI:CE:ECHR:2017:0523JUD005693513](#), (hierna: het arrest Zovko) leidt de Afdeling af dat de omstandigheid dat een deskundige in dienst of in opdracht van een bestuursorgaan adviseert, twijfel aan diens onpartijdigheid kan oproepen. Uit punt 54 van het arrest Korošec en punt 62 van het arrest Letinčić, zoals herhaald in punt 44 van het arrest Zovko, leidt de Afdeling af dat deze twijfel aan de onpartijdigheid van de medisch deskundige niet leidt tot een schending van artikel 6 van het EVRM als deze twijfel niet objectief kan worden gestaafd. Daarbij is volgens het EHRM van belang of aan de informatie van de door het bestuursorgaan ingeschakelde deskundige een beslissend gewicht is toegekend (vergelijk arrest Korošec, punt 55) en of elke partij een redelijke kans of gelegenheid krijgt om haar zaak te bepleiten zonder dat er sprake is van een substantieel nadeliger positie ten

opzichte van de wederpartij (vergelijk arrest Korošec, punt 56, arrest Letinčić, punten 62, 65 en 66, arrest Spycher, punten 30 en 31, en arrest Zovko, punt 53).

Het voorgaande betekent niet dat de bestuursrechter in zaken waarin een medisch advies, afkomstig van een aan het bestuursorgaan verbonden deskundige, aan de besluitvorming ten grondslag is gelegd en waarin dat advies voor de rechter van doorslaggevend belang is voor de beoordeling van het geschil, steeds een onafhankelijke deskundige moet benoemen.

Niet in geschil is dat de taak van het BMA is gelegen in het uitbrengen van een medisch advies ten behoeve van de staatssecretaris. Aan dit advies wordt door de staatssecretaris in de besluitvorming doorslaggevend gewicht toegekend. Verder heeft de rechtbank terecht overwogen, dat de omstandigheid dat de artsen van het BMA in dienst zijn van de overheid dan wel anderszins werkzaam zijn voor het Ministerie twijfel kan oproepen aan de onpartijdigheid (vergelijk punt 54 van het arrest Korošec en punt 62 van het arrest Letinčić).

Nu de vreemdeling niet, zoals de staatssecretaris, over een deskundige kan beschikken, verkeert hij in beginsel niet in een gelijke positie in de procedure. Onder verwijzing naar de uitspraak van de Centrale Raad van Beroep van vandaag, [ECLI:NL:CRVB:2017:2226](#), overweegt de Afdeling dat uit de arresten Korošec, Letinčić, Spycher en Zovko voortvloeit dat het de taak van de bestuursrechter is om zo nodig compensatie te bieden indien een partij niet in een gelijke positie verkeert ten opzichte van de wederpartij. Daarvan uitgaande zijn deze arresten aanleiding om de uitgangspunten voor de toetsing door de bestuursrechter van de advisering door BMA-artsen nader te preciseren. Met inachtneming van de in artikel 8:69 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) getrokken grenzen, wordt die toetsing bepaald door de gronden die een vreemdeling aanvoert tegen de medische onderbouwing van de besluitvorming en de in dat verband overgelegde stukken. De Afdeling volgt hier de in voormelde uitspraak van vandaag door de Centrale Raad van Beroep gehanteerde beoordeling in drie stappen door de bestuursrechter.

Stap 1: De zorgvuldigheid van de besluitvorming

Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling (onder meer de uitspraak van 15 mei 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1268](#)) moet de staatssecretaris zich er, indien hij een BMA-advies aan zijn besluitvorming ten grondslag legt, ingevolge artikel 3:2 van de Awb van vergewissen dat dit - naar wijze van totstandkoming - zorgvuldig en - naar inhoud - inzichtelijk en concludent is. Indien het advies niet aan deze eisen voldoet, zal het daarop gebaseerde besluit reeds daarom in rechte geen stand kunnen houden.

Stap 2: Equality of arms

Zoals ook blijkt uit de arresten Korošec, Letinčić, Spycher en Zovko is de kern van het beginsel van equality of arms erin gelegen dat tussen partijen evenwicht moet bestaan met betrekking tot de mogelijkheid om bewijsmateriaal aan te dragen. Dit stelt de bestuursrechter in staat om een onafhankelijk en onpartijdig oordeel te geven. In verband met het onder 9.1 overwogene over de twijfel aan de onpartijdigheid van het BMA moet de rechter de vraag beantwoorden of een vreemdeling voldoende ruimte heeft gehad tot betwisting van de medische bevindingen van de BMA-arts, bijvoorbeeld door zelf medische stukken over te leggen. Indien op grond van het geheel aan gegevens

wordt vastgesteld dat geen equality of arms tussen de staatssecretaris en een vreemdeling bestaat, zal de bestuursrechter moeten waarborgen dat dit evenwicht wordt hersteld. Als een vreemdeling (medische) stukken overlegt, moet de bestuursrechter beoordelen of deze stukken een redelijke mogelijkheid voor die vreemdeling vormen om hem van zijn standpunt te overtuigen (vergelijk arrest Letinčić, punt 49, en arrest Spycher, punt 28). Is dit niet het geval of als het een vreemdeling in redelijkheid niet kan worden tegengeworpen geen nadere medische stukken ter onderbouwing van zijn beroep te hebben ingediend dan ligt het op de weg van de bestuursrechter aan een vreemdeling zo nodig compensatie voor deze bewijsnood te bieden, bijvoorbeeld in de vorm van de benoeming van een onafhankelijke medisch deskundige.

Als een vreemdeling een rapport in de procedure inbrengt dat is opgesteld door een door hem ingeschakelde medisch deskundige, is in het algemeen voldaan aan het vereiste van gelijke procespositie. Dit kan onder omstandigheden een rapport of een verklaring van een behandelaar zijn.

Als de bestuursrechter niet ingaat op een verzoek om een deskundige te benoemen, teneinde de vreemdeling compensatie te bieden voor de gestelde bewijsnood, zal die afwijzing gemotiveerd moeten worden. Daarbij is in dit kader niet zozeer beslissend de vraag of de bestuursrechter in de kwaliteit en de wijze van totstandkoming van de adviezen van het BMA aanleiding moet zien een medisch deskundige te raadplegen, maar of een vreemdeling voldoende gelegenheid heeft gehad om in voldoende mate weerwoord te bieden aan die adviezen.

Stap 3: Inhoudelijke beoordeling

Een vreemdeling kan met een contra-expertise de inhoudelijke juistheid van een BMA-advies betwisten. Met stukken van zijn behandelaars kan hij de zorgvuldigheid, inzichtelijkheid en concludentie van een BMA-advies aan de orde stellen dan wel in het kader van artikel 8:47 van de Awb concrete aanknopingspunten aanvoeren voor twijfel aan de inhoud daarvan. Dit kan voor de rechter aanleiding zijn om een deskundige te benoemen.

Bij afwijzing van het verzoek om een deskundige in te schakelen, moet de bestuursrechter motiveren waarom hij zich op basis van de door partijen ingebrachte medische informatie voldoende in staat acht het tussen hen bestaande geschil te beslechten.

[ECLI:NL:RVS:2017:1674](#)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2017, 575

MK ABRS, 30-06-2017, 201703724/1/V3

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Verordening (EU) Nr. 604/2013 32

DUBLINVERORDENING. Handelwijze staatssecretaris is in dit geval onzorgvuldig en in strijd met zijn toezegging dat hij, in overeenstemming met artikel 32 van de Dublinverordening, alle benodigde informatie over de bijzondere behoeften van de vreemdelingen aan de Italiaanse autoriteiten zal verstrekken.

Staatssecretaris was gehouden aanvullende garanties te vragen.

De dochter van de vreemdelingen is geboren op 8 september 2005 en is dus minderjarig. De vreemdelingen hebben een e-mailbericht van 7 maart 2017 en een brief van 20 april 2017 overgelegd, die zijn opgesteld door een verpleegkundig specialist van GGz Centraal. Daaruit blijkt dat hun dochter lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom (hierna: PTSS) en daarvoor in Nederland wekelijks wordt behandeld door een verpleegkundig specialist en een creatief therapeut. In het e-mailbericht is vermeld dat, gezien de psychiatrische complexiteit, voortzetting van gespecialiseerde behandeling zeer noodzakelijk is en dat deze behandeling in verband met de complexiteit en de jonge leeftijd van de dochter niet onderbroken zal kunnen worden. Geadviseerd wordt om de gestarte behandeling in Nederland te vervolgen. In de brief staat dat onderbreking van de huidige behandeling niet wenselijk is, aangezien het opbouwen van een vertrouwens- en behandelrelatie zeer essentieel is voor het slagen van de behandeling. Een onderbreking zou dan ook betekenen dat er een verstoring ontstaat, aldus de verpleegkundig specialist.

Bij brief van 30 mei 2017 hebben de vreemdelingen de voorzieningenrechter van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State verzocht bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat zij niet aan Italië worden overgedragen tot op dit hoger beroep is beslist. Bij dit verzoek, dat door de Afdeling bij uitspraak van 1 juni 2017 is toegewezen, hebben de vreemdelingen het door hen bij de Dienst Terugkeer en Vertrek opgevraagde Annex IX-standaardformulier overgelegd, waarmee de staatssecretaris de Italiaanse autoriteiten, voorafgaand aan de geplande overdracht op 6 juni 2017, op de hoogte heeft gesteld van de gezondheidstoestand van de dochter van de vreemdelingen. In het formulier is aangekruist dat de dochter het slachtoffer is van marteling of een andere vorm van fysiek geweld. Hoewel onder het kopje 'Medical diagnosis' onder meer is vermeld dat zij problemen heeft als gevolg van een ontvoering, blijkt uit het formulier niet wat de aard van deze problemen is en wordt de PTSS niet genoemd. De vraag naar de gegeven behandeling is door de staatssecretaris louter met 'nee' beantwoord. Hetzelfde geldt voor de vragen of deze behandeling bij aankomst in de verantwoordelijke lidstaat moet worden voortgezet en of medische bijstand bij aankomst is vereist.

Gelet op de inhoud van het e-mailbericht en de brief van GGz Centraal, zoals [hiervoor] omschreven [...], is de door de staatssecretaris aan de Italiaanse autoriteiten verstrekte informatie onvolledig. Hij heeft verzuimd de medische klachten van de dochter van de vreemdelingen volledig weer te geven, heeft ten onrechte vermeld dat zij daarvoor geen behandeling krijgt en heeft niet vermeld dat de gegeven behandeling moet worden voortgezet. Deze handelwijze is onzorgvuldig en in strijd met zijn toezegging dat hij, in overeenstemming met artikel 32 van de Dublinverordening, alle benodigde informatie over de bijzondere behoeften van de vreemdelingen aan de Italiaanse autoriteiten zal verstrekken.

In het licht van deze omstandigheden heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat

de staatssecretaris niet gehouden was aanvullende garanties te vragen bij de Italiaanse autoriteiten met betrekking tot de beschikbaarheid van psychische zorg voor de dochter van de vreemdelingen.

[ECLI:NL:RVS:2017:1736](#)

JnB2017, 576

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Middelburg, 21-06-2017, AWB 17/10388

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Verordening (EU) nr. 604/2013 2 g, 10

DUBLINVERORDENING. Gezinsleden. Nu vastgesteld is dat in het geval van eiseres en [naam 3] sprake is van een huwelijk, wordt naar het oordeel van de rechtbank niet meer toegekomen aan een beoordeling van de duurzaamheid van de relatie. Ten onrechte heeft verweerder dan ook in zijn beoordeling meegenomen dat eiseres en [naam 3] na hun huwelijk uit elkaar zijn gegaan en dat aan het huwelijk geen inhoud zou zijn gegeven.

Ingevolge artikel 10 van de Dublinverordening is een lidstaat, wanneer een gezinslid van een verzoeker daar een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend waarover in eerste aanleg nog geen beslissing ten gronde is genomen, deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen.

[...] Naar het oordeel van de rechtbank is, gelet op het door verweerder ter zitting toegelichte standpunt en in tegenstelling tot de eerdere in overweging 2 genoemde procedure, niet meer in geschil dat sprake is van een huwelijk tussen eiseres en [naam 3] en dat dit huwelijk blijkens de huwelijksregistratie gesloten is op 15 oktober 2006. De rechtbank stelt daarom vast dat het huwelijk van eiseres en [naam 3] reeds in het land van herkomst bestond. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat niet is voldaan aan de criteria van artikel 2, aanhef en onder g, van de Dublinverordening waardoor artikel 10 van de Dublinverordening niet van toepassing zou zijn op eiseres. Uit artikel 2, aanhef en onder g van de Dublinverordening volgt immers dat het daarin opgenomen duurzaamheids criterium verbonden is aan niet-gehuwde partners. Nu vastgesteld is dat in het geval van eiseres en [naam 3] sprake is van een huwelijk, wordt naar het oordeel van de rechtbank niet meer toegekomen aan een beoordeling van de duurzaamheid van de relatie. Ten onrechte heeft verweerder dan ook in zijn beoordeling meegenomen dat eiseres en [naam 3] na hun huwelijk uit elkaar zijn gegaan en dat aan het huwelijk geen inhoud zou zijn gegeven.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:6994](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2017, 577

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam, 22-06-2017, AWB 17/11367

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 59

VREEMDELINGENBEWARING. Zicht op uitzetting naar Algerije binnen een redelijke termijn, bij voldoende medewerking van eiser, ontbreekt niet.

Op 26 mei 2017 hebben de Algerijnse autoriteiten ten behoeve van eiser een laissez-passer (lp) aanvraag ontvangen. Verweerder heeft ter zitting toegelicht dat in 2016 138 lp-aanvragen zijn ingediend bij de Algerijnse autoriteiten, dat er 5 lp's zijn afgegeven en dat er 8 gedwongen uitzettingen hebben plaatsgevonden, waarvan 5 met paspoort en 4 met een lp. Ook heeft verweerder toegelicht dat in januari en februari 2017 40 lp-aanvragen zijn ingediend bij de Algerijnse autoriteiten, dat er 2 lp's zijn afgegeven en dat er 3 gedwongen uitzettingen hebben plaatsgevonden, allen met een lp. Tot 3 mei 2017 zijn er inmiddels 6 lp's afgegeven, aldus verweerder.

Gelet op voornoemde informatie bestaat geen grond voor het oordeel dat zicht op uitzetting binnen een redelijke termijn, bij voldoende medewerking van eiser, ontbreekt. De rechtbank gaat er daarbij van uit dat de informatie van verweerder dat er in 2016 8 gedwongen uitzettingen zijn geweest, waarvan 5 met paspoort en 4 met een lp (wat samen 9 maakt) berust op een verschrijving. De stelling van eiser dat evenals in het verleden enkel uitzetting plaatsvindt naar Algerije van vreemdelingen die een (kopie) van een identiteitsdocument hebben, heeft hij niet nader onderbouwd en volgt de rechtbank om die reden niet.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:6921](https://ecli.nl/RBDHA:2017:6921)

[Naar inhoudsopgave](#)

Uitzetting

JnB2017, 578

MK ABRS, 30-06-2017, 201703671/1/V2

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

EVRM 3

Vw 2000 29 lid 1 b, 64

3 EVRM. Medische omstandigheden. Artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000, biedt geen grondslag meer voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd wegens de medische toestand van een vreemdeling. Deze omstandigheden kunnen bij de afwijzing van een eerste asielaanvraag ambtshalve aan de orde komen in het kader van artikel 64 van de Vw 2000. In gevallen waarin bij de afwijzing van een eerste asielaanvraag geen ambtshalve beoordeling hoeft te worden verricht van reguliere verleningsgronden, dan wel of uitstel van vertrek moet worden verleend, kan de staatssecretaris dit beoordelen en kan de bestuursrechter dit toetsen in het kader van de uitvaardiging van het terugkeerbesluit.

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM, waarvan het in de paragrafen 32 tot en met 41 van het arrest van 27 mei 2008, N. tegen het Verenigd Koninkrijk,

[ECLI:CE:ECHR:2008:0527JUD002656505](https://ecli.ce:echr:2008:0527JUD002656505), een overzicht geeft, kan uitzetting in verband

met de medische toestand van een vreemdeling onder uitzonderlijke omstandigheden leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Anders dan waar de rechtbank vanuit is gegaan, komt die vreemdeling in dat geval echter niet krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000, in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

Zoals volgt uit de punten 31-46 van het arrest van het Hof van Justitie van 18 december 2014, M'Bodj, [ECLI:EU:C:2014:2452](#), kan geen subsidiaire beschermingsstatus, als bedoeld in de Richtlijn 2011/95/EU (PB 2011, L 337, voorheen 2004/83/EG, PB 2004, L 304, en hierna: de Kwalificatierichtlijn), worden toegekend als volgens vaste rechtspraak van het EHRM uitzetting in verband met de medische toestand van een vreemdeling wegens uitzonderlijke omstandigheden leidt tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Verlening van een verblijfsvergunning wegens het bestaan van vorenbedoelde medische toestand krachtens een nationale verleningsgrond die mede strekt ter implementatie van de Kwalificatierichtlijn is in strijd met het Unierecht. Weliswaar laat dit onverlet dat lidstaten ervoor kunnen kiezen om een nationale beschermingsstatus toe te kennen, maar hiervoor is wel vereist, zo volgt uit de punten 117-121 van het arrest van het Hof van Justitie van 9 november 2010, B. en D., [ECLI:EU:C:2010:661](#), dat in de wetgeving een duidelijk onderscheid wordt gemaakt tussen de nationale bescherming en de door de Kwalificatierichtlijn vereiste internationale bescherming.

Artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000, maakt sinds 1 januari 2014 een dergelijk onderscheid niet meer. De daarin opgenomen limitatieve opsomming van gronden voor verlening van een verblijfsvergunning asiel bevat sinds die datum immers uitsluitend nog de gronden waarop volgens de Kwalificatierichtlijn internationale bescherming moet worden geboden (zie Kamerstukken II, 2006/07, 30 925, nr. 3, blz. 4 en 14, Kamerstukken II, 2008/09, 31 994, nr. 3, blz. 11-12 en Kamerstukken II, 2011/12, 33 293, nr. 3, blz. 2-4 en 19-20). Het biedt dan ook geen grondslag voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd wegens de medische toestand van een vreemdeling.

De rechtbank had het betoog van de vreemdeling, dat hij bij terugkeer naar Afghanistan wegens zijn medische toestand een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, dan ook niet kunnen bespreken in het kader van de vraag of de vreemdeling in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Zij is echter wél terecht op dit betoog ingegaan.

De afwijzing van de asielaanvraag van de vreemdeling heeft ingevolge artikel 45 van de Vw 2000 onder meer van rechtswege tot gevolg dat hij Nederland binnen de in artikel 62 van de Vw 2000 gestelde termijn dient te verlaten, bij gebreke waarvan hij kan worden uitgezet. Artikel 6.1e, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000) bepaalt echter dat de staatssecretaris bij afwijzing van een eerste asielaanvraag tevens ambtshalve moet beoordelen of met toepassing van artikel 64 van de Vw 2000 uitstel van vertrek moet worden verleend. In dat geval is uitvaardiging van een terugkeerbesluit niet mogelijk (zie de uitspraak van de Afdeling van 5 september 2012, [ECLI:NL:RVS:2012:BX6837](#)). Nu in dit geval artikel 6.1e, eerste lid, van het Vb 2000 van toepassing is en de staatssecretaris aldus ambtshalve heeft beoordeeld of er

reden is voor toepassing van artikel 64 van de Vw 2000, kon het betoog van de vreemdeling, dat zijn uitzetting wegens zijn medische toestand leidt tot een schending van artikel 3 van het EVRM, aan de orde komen bij de vraag of uitzetting krachtens artikel 64 van de Vw 2000 en het in dat kader gevoerde beleid achterwege moet blijven.

In gevallen waarin bij de afwijzing van een eerste asielaanvraag geen ambtshalve beoordeling hoeft te worden verricht van reguliere verleningsgronden, dan wel of uitstel van vertrek moet worden verleend, kan de staatssecretaris een dergelijk betoog beoordelen en kan de bestuursrechter dit betoog toetsen in het kader van de uitvoering van het terugkeerbesluit (zie de punten 47-49 van het arrest van het Hof van Justitie van 18 december 2014, Abdida, [ECLI:EU:C:2014:2453](#) en artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, 2008/115/EG, PB 2008, L 348). Het betoog kan niet naar aanleiding van een asielaanvraag worden beoordeeld en getoetst als er geen ambtshalve beoordeling hoeft te worden verricht en evenmin een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, bijvoorbeeld omdat het al eerder is uitgevaardigd en door een nieuwe aanvraag niet is vervallen (zie de uitspraak van de Afdeling van 15 december 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:3349](#)).
[ECLI:NL:RVS:2017:1733](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2017, 579

MK ABRS, 30-06-2017, 201702288/1/V2

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Awb 8:68 lid 1

PROCESRECHT. Heropenen onderzoek. In dit geval had de rechtbank, gelet op de aard, inhoud en strekking van de verklaringen van de Afghaanse ambassade in Bulgarije, aanleiding moeten zien het onderzoek te heropenen.

De vreemdelingen klagen in hun grieven onder meer dat de rechtbank in de na sluiting van het onderzoek overgelegde verklaringen van de Afghaanse ambassade in Bulgarije, die betrekking hebben op de nationaliteit van hun moeder en zus, aanleiding had moeten zien om hun verzoek om heropening van het onderzoek te honoreren.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (zie bijvoorbeeld de uitspraak van 13 maart 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:BZ9349](#)), is het heropenen van het onderzoek een bevoegdheid die ter discretie van de rechtbank staat en waarvan de toepassing doorgaans geen nadere motivering behoeft. De vreemdelingen voeren niet ten onrechte aan dat de rechtbank in dit geval, gelet op de aard, inhoud en strekking van de verklaringen van de Afghaanse ambassade in Bulgarije, aanleiding had moeten zien het onderzoek te heropenen, om zo de staatssecretaris in de gelegenheid te stellen zich nader uit te laten over die stukken. Daarbij betreft de Afdeling dat de vreemdelingen deze stukken binnen een kort tijdsbestek hebben verkregen en overgelegd en de komst hiervan reeds in de zienswijze hadden aangekondigd. Eveneens acht zij van belang dat

de stukken samenhangen met de in beroep overgelegde, eveneens in de zienswijze aangekondigde verklaringen van de Afghaanse ambassade in Nederland.

[ECLI:NL:RVS:2017:1734](#)

[Naar inhoudsopgave](#)